

Robert Lawson
A LÉLEK ÚTJA
(részletek)

David Becker és felesége (részlet az 1. fejezetből)

Pár hét alatt eszeveszett sebességgel hódították meg egymást, fenéig merülve a mámoros boldogságban. Hamar kiderült, nem csak kettejük, hanem környezetük számára is, hogy egymásra találtak. Felfedezték egymásban mindazt, amit addig annyi emberben és az élet annyi szépségében lázasan kerestek. (...)

Világossá vált környezetük számára, hogy ők Az Álompár. Nem ragaszkodás, vagy vágyaik kielégítése miatt voltak együtt, hanem azért, mert lelkük legmélyén kapcsolódtak össze, melyet nem lehetett szavakkal kifejezni, sem másnak megértenie. Életük során ugyanoda tartottak és ugyanúgy szerettek volna eljutni abba a pontba, ezt a pontot pedig a mindennapok szépségeiben fel is tudták fedezni. Állandó jókedvük, vidámságuk, és egymás iránti szinte kamaszos rajongásuk miatt egyszerűen nem lehetett őket nem szeretni. (...)

Gyakori kedvtelésük volt a naplemente romantikus óráit a tavon tölteni, ha az időjárás így engedte. Ilyenkor összebújva a kis csónakban, betakarózva és meleg teát, vagy forralt bort iszogatva nézték a végtelen csillagos eget, és elmerültek a gyönyörben, melyet egymásnak adtak.

Egy összetört lélek (részlet a 2. fejezetből)

Szívverés. Minek dobog még mindig, mi értelme van ennek? Nem tudott lecsillapodni, hiszen olyan heves gyűlölet és önmarcangolás viharok dúltak benne, melyek hatalmas hullámokat gerjesztettek, és szívében a vér vadul tajtékzott. (...)

Kutató keze ügyébe akadt az egyik kedvenc képe Julie-ról. A Seychelle-szigeteken töltött mézes hetek alatt készült. Julie a hófehér homokos tengerparton ült, háttérben a lenyugvó nap utolsó sugarai koralltelepeket festettek az égre, s álomszerű aurával vették körül a nő gyönyörű arcát. (...)

David, ahogy magába roskadva ölelte a fényképet, szorította megtört testéhez, szemét behunyva képzelte el, hogy gyönyörű feleségét öleli ismét. De a képkeret éles csücske fájdalmasan feszült hasfalának. Julie nem volt sehol.

Navina megjelenése (részlet a 2. fejezetből)

Majd egyszerre mintha egy vékony, erős, fehéren izzó fénypászma kitört volna ebből a ragyogásból. A fény egyre jobban növekedett, közelített Davidhez. (...)

Kétségkívül emberi alakká állt össze, hosszú, elnyújtott fénytömeg volt, melynek határozott vonalai körül mintha megremegette volna a levegő. Élesen látni lehetett fényből álló lábait, karjait, fejét, és a fején mintha dús haj-szerű fényfonat nőtt volna. Úgy nézett ki, mint egy ragyogó fehér fényből álló női szellemalak. (...)

Átható tekintetéből és fénytestének minden porcikájából hihetetlen nyugalom, szelídség és szeretet áradt, ragyogó szemeiből olyan bölcsesség és intelligencia sugárzott, mely teljesen letaglózta Davidet.

- Ki vagy te? – kérdezte suttogva, mintha attól félt volna, hogy egy hangosabb szó eltünteti ezt a csodát.

Az Egyetlen igazság (részlet a 10. fejezetből)

- A vallás megkülönbözteti az embereket – szólalt meg Navina a boltív alól, ő nem követte Davidet a szentélybe. – A valódi és egyetlen igazság megtalálása összeköti őket. Természetesen a vallás képes rá, hogy a szeretet és béke érzésével melegítse át az emberek lelkét, de gondolj csak arra, David, hány háborút vívtak, milyen mérhetetlen embertömeget mészároltak le eltérő vallási nézetek okán.

- Mi az egyetlen igazság, Navina? – kérdezte David halkán, mintha nem akarta volna hangjával megsérteni a csöndes békét, mely a sötétségben megpihent.

- A szeretet – mosolygott rá a nő.

A thermopüli csata (részlet a 11. fejezetből)

A keskeny, alig tizenöt méter széles part menti út lassan, egyre intenzívebben rázkódni kezdett, mintha földrengés remegtette volna meg a Kallidromos-hegyet. Egy magas sziklatömb mögül, mely egy ponton mélyen beágyazódott a földútba, feltűnt a perzsa sereg első néhány katonája. Sok ezernyi követte őket. Szín pompás aranyozott vértjeik a halál angyalainak mutatta őket. Ruhájukat és nyakukat, fülüket számtalan arany ékszer díszítette, mintha nem is harcra kész férfiak lettek volna, hanem üzött nők tömege. (...)

Úgy özönlöttek, mintha milliárdnyi arany és csillogó drágakő tenger zúdult volna előre. Az állatias őrzőngést szinte elnyomta a fegyverek és páncélok csörgése, a légszomjtól fuldoklók nyögései, akik meghaltak a tömött sorokban, mielőtt eljutottak volna a spártai katonákhoz. A perzsa sereg saját katonáin taposva zúdult feltartóztatlanul előre. (...)

David összerándult az iszonyú hangtól, ahogy a pajzsok egymásnak robbantak, pokoli halálhörgés és ordítás töltötte meg a levegőt. Vér fröccsent az első sorokból, ahogy a perzsák sorozatosan felnyársalódtak a spártai lándzsákon. A phalanx hátsó soraiban lévő katonák közül többen földre estek, ahogy az iszonyatos lökéshullám eljutott hozzájuk, mások, akik éppen csak meg tudták vetni lábukat, szinte térdig merültek a dágványban. A görög katonák egymást biztatva, kiáltozva, minden izmukat megfeszítve próbálták visszatartani az iszonyú nyomást, mely pillanatról pillanatra egyre csak nőtt, ahogy az ezrek feltornyosultak előttük.

Jézus (részlet a 12. fejezetből)

David most már biztos volt benne, hogy ki ez az elképesztő kisugárzású ember, akinek a látványától teljesen lezsibbadt.

- Jézus... - mondta magának halkán, megdöbbenve és remélte, hogy a kiejtett név nem tűnteti el a csodát, mert David szinte kételkedett benne, hogy valóban éber és nem álmodik. (...)

Jézus kinyitotta szemét, lassan körbepillantott az embereken, szeretettel, gyengéden nézett minden kíváncsi arcra, majd így szólt:

- Élt régen egy halász. Idős ember volt már, kinek egyedül kellett gondoskodnia unokáiról, kik hozzá kerültek, miután szülei meghaltak – Jézus hangja tiszta volt, átható és kellemes, mint egy finom, hűs szellő. – Egyik nap korahajnalban elindult munkáját végezni. Elkötötte csónakját, majd kifutott vele a nyílt tengerre. Órákon át fogta a halakat, a felkelő nap fénye melengette napcserzett arca ráncait. Egyszerre nagy vihar kerekedett, és a halász ijedten nézett körül, a hullámok egyre csak dagadtak és dagadtak. (...)

- Ez így igaz – mosolygott rá Jézus, majd az egész csoporthoz beszélve folytatta. – Az élet egyetlen pillanat. Az elmúlt pillanatot már nem tudjuk megváltoztatni, dacolni, küzdeni ellen hiábavaló. Bármi is történt, már *megtörtént*. Amikor megjelenik az elfogadás, felgyulladt a tudatosság fénye bennetek, eltűnik a pillanattal szembeni *ellenállás*.

- De ez nem beletörődés? – kérdezte egy idősebb férfi, aki a csoport bal oldalán kuporgott.